

“ добродѣтели съ кой-то человекъ великъ става:
“ Нихни-те закони не послѣ малко ще завла-
“ дѣять другы-те законы, и нихно-то царство
“ ще ся простре отъ востокъ до западъ. . . .

Наконецъ патріархъ Софроній склонися да направи трактатъ и да ся предаде. Но понеже Иерусалимъ бѣше единъ священный градъ и предъ очи-те на самы-те тыя Арабе, онъ не ся склони да го предаде никому другому освенъ самому Калифу. . . И кото врати-те на калифа ся отвориша, двама-та патріарси, християнскій-атъ и моаметанскій-атъ, заедно въ градъ-атъ влѣзоха, говорящи за священни-те древности кой-то онъ содержаваше.

Патріархъ Софроній като ся почиташе и обичаше отъ калифъ-атъ, поиска какъ-то, видѣхме, да избави Иерусалимъ отъ злы-те на нападеніе-то. Разговорися убо съ Арапскій-атъ военнопачалникъ и прія достопамятно-то оно-ва Ахтъ-Наме (трактатъ мира) явно-то калифово обѣщаніе, съ кое-то великодушный-атъ завоеватель, утѣшающъ побѣдени-те за злосчасті-та имъ, дава имъ полна свобода за все щото ся касае да исполняватъ религіозни нихны и церковны заповѣды.

Списатель-атъ въ кратцѣ излага тойзи трактатъ, преведенъ, колко-то достовѣрно е возможно отъ Арапскій-атъ рукопись, какво-то що и мы, колко-то достовѣрно е возможно отъ Французски го превождаме.